

Det næste, man så kan sige, er, at hvis nogle myndigheder inden for Told og Skat eller eventuelt politiet skulle have – i anførselstegn – overfaldet personer og virksomheder på en så odiøst spinkel mistanke, som hr. Aaen vil gøre sig til talsmand for, så havde retssikkerheden i dette land trange vilkår.

Må jeg så dernæst sige, at af nøjagtig de samme grunde er der intet belæg for at tro, at der af ministre, medlemmer af Folketingets Skatteudvalg eller andre politikere skulle være begået noget som helst angribeligt, eller at man skulle have undladt at foretage sig noget som helst. Det kan hr. Aaen blandt andet læse i notatet, side 17, hvor der står i forbindelse med forarbejderne til lovforslag nr. L 234, at man ikke i skattedepartementet på det tidspunkt – altså i foråret 1993 – havde nogen som helst viden om, mistanke om, at køb af selskaber skete i form af selvfinansiering.

Så vil jeg dernæst sige, at det forekommer fuldkommen uforståeligt, hvordan hr. Aaen kan forestille sig, at et folketingsudvalg på 17 medlemmer skulle være i stand til at afdække noget, som politiet i samarbejde med Told og Skat har haft overordentlig store vanskeligheder med. Jeg ved ikke, om hr. Aaen har forestillet sig, at han skulle rejse rundt i den store verden – England, USA – og hvilken reaktion disse landes myndigheder ville møde hr. Aaen med?

Venstre afviser forslaget totalt.

Og må jeg så sige: Venstre tager afstand fra enhver form for misbrug af vores skattelovgivning. Vi er et liberalt parti. Vi går ind for de bedst mulige vilkår for vores erhvervsliv. Derfor er vi også modstandere af, at disse liberale regler bliver misbrugt. Det skal der gribes ind over for.

Derfor stemte Venstre for lovforslag nr. L 234 i sin tid. Det var ikke en lovgivning, som nogen her i Folketinget kan rose sig af var præget af klarhed og stringens. Men vi stemte for det, for der var et alvorligt problem. Vi har også siden stemt for initiativer, der skal lukke huller, og Venstre vil også gøre det fremover, hvis det er sagligt og rimeligt begrundet og ikke på usagligt grundlag skader vores erhvervsliv. Det skal hr. Aaen ikke være i tvivl om.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg kunne forstå, at det var meget magtpåliggende for hr. Jensby at få sagt, at der ikke var noget, der tydede på politisk ansvar eller mini-

steransvar. Det forstår jeg godt, når man husker, at det var hr. Jensbys partifælle, der var skatteminister i de år, hvor det gik allerhedest til. Så det er jo indlysende nok.

Men til de spørgsmål, der er stillet, vil jeg sige, at det på ingen måde er vores intention at gå primært efter lokale told- og skattemyndigheder. Det var jo dem, der gjorde opmærksom på, at noget var galt i 1991 og i 1992. De henvendte sig, sendte breve ind, foranledigede møder, foranledigede undersøgelser og projekgrupper nedsat, fordi de har kunnet se, at noget var galt. Men det var jo inde i Told og Skat, at der ikke skete noget. Det var inde i det politiske system, der ikke skete noget. Og det er det, vi først og fremmest er ude efter.

Nu, når det bliver nævnt, at det er så fin en rapport, vil jeg gerne spørge hr. Jensby, om hr. Jensby også er enig i formuleringen på side 18 i notatet, hvor der står, at det ikke på noget tidspunkt i forløbet har været overvejet at advare offentligheden om selskabstømningerne, og set bagud har der heller ikke været nogen grund til at gøre det. Er det en konklusion, hr. Jensby også er enig i?

Og jeg vil så i den forbindelse gøre opmærksom på det, jeg har nævnt før, nemlig at f.eks. bankerne, og det gælder også revisorerne, samstemmende har sagt: Kunne vi dog ikke have fået en advarsel, så vi kunne have stoppet tingene lidt tidligere?

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Ja, jeg er aldeles enig i det, der står midt på side 18. Fuldstændig. For som det rigtigt er anført, var der ikke grundlag for at advare offentligheden eller enkeltpersoner.

Hvis hr. Aaen ville læse, hvad der i øvrigt står på side 17 og frem til side 20, ville hr. Aaen kunne se, at det, der er gået galt i denne sammenhæng, skyldes et svigtende samarbejde myndighederne imellem, f.eks. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Ikke et kritisabelt svigtende samarbejde, men noget ganske logisk, fordi det nu var sådan, disse systemer arbejdede dengang.

Skifteretterne, de lokale told- og skattemyndigheder og politiet – alle kan hver for sig have sin del af æren for, om man så må sige, at samarbejdet ikke var udviklet, som selskabstømmersagerne har lært os at det skal udvikles. Blot for 10 år siden havde man situationer, hvor den lokale told- og skattedirektør dårligt kendte politimesteren i den by, det drejede sig om. Da